

RASMINES

BRYLLUP

RASMINES BRYLLUP

Manuskript af
FLEMING LYNGE
og
AXEL FRISCHE

Iscenesat af
GEORGE SCHNÉEVOIGT

Personerne:

Mikkelsen, blikkenslager	<i>Johns Meyer</i>
Suzanne, hans kone	<i>Susanne Friis</i>
Anna, deres datter	<i>Gerda Sprehn</i>
Nummesen, urtekræmmer	<i>Chr. Arhoff</i>
Rasmine	<i>Helga Frier</i>
Kristian, hendes søn	<i>Hans W. Petersen</i>
Lotte, tjenestepige	<i>Beatrice Bonnesen</i>
Vilhelm, blikkenslagersvend	<i>Paul Rohde</i>
Marius, læredreng	<i>John Price</i>

Produktion og udlejning:
A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

Rasmines bryllup

I en lille gade i byens yderkant ligger der to små forretninger ved siden af hinanden: Nummesens urtekramhandel og Mikkelsens blikkenslagerforretning. Og der har de ligget i mange år — til gensidig glæde og ærgrelse for deres respektive indehavere. For Nummesen, den lille pudsige, gemytlige urtekræmmer, elsker at drille sin ven Mikkelsen — og Mikkelsen, den koleriske og hidsige blikkenslager med det stive ben, har adskillige gange om dagen lyst til at dreje halsen om på sin ven Nummesen.

Og nu vil Mikkelsen sælge blikkenslagerforretningen til sin forhenværende svend, Vilhelm. Mikkelsen, der har lagt sig lidt penge op, vil af med „skidtet“. Forretningen er gået tilbage, efter at Vilhelm forlod den — men det skal Vilhelm selvfølgelig ikke mærke,

når han nu kommer for at forhandle om købet — så derfor bliver læredrengen Marius sat til at feje og muge ud, og Mikkelsen pynter op med blikspande og kedler, som han har været ude at købe. Joe — Vilhelm skal nok blive imponeret.

Der er en anden, der også med længsel afventer Vilhelms komme — Mikkelsens datter Anna. De elsker hinanden, og fru Mikkelsen synes, det ville være så hyggeligt, om der kunne blive et par ud af de to, når Vilhelm nu fik forretningen. I sidehuset i den lille gård bag forretningerne bor Rasmine — den gamle søde og skikkelige vaskekone med sin søn Kristian. Rasmine slider dagen lang i vaskebaljen og med gulvskrubben — hvorimod Kristian ikke har nogen videre sans for arbejdets glæde — ud over at køre på cykelbanen og pjanke med pigerne i gården. Og kommer Rasmine med bebrejdelser, bringer Kristian hende hurtigt til tavshed ved at spørge hende, hvem hans fader egentlig er. Thi på dette punkt har Rasmine altid været tavs som graven.

Rasmine har allerede længe stået i vaskebaljen, da Kristian kommer ud på altanen og strækker søvnen af kroppen. Pludselig kikker han: Næ, hvad er det? — Han har fået øje på Lotte, Mikkelsens nye husassistent, der står og pudser vinduerne i baghuset, hvor Mikkelsens privat har til huse. Lotte er køn og frisk, og det er Kristian ikke længe om at opdage. —

Omsider indfinder den længselsfuldt ventede Vilhelm sig. Han aflægger først et besøg hos sin gamle ven Nummesen — og hilser her på Anna — og de to unge bliver enige om, at de hører sammen, om Vilhelm så får forretningen eller ej.

Så begynder forhandlingerne om købet. Nummesen er med som vitterlighedsvidne — med stift kravebryst på. Det går meget stormfuldt til, og med et brag ligger det hele der, da Vilhelm siger, at han vil nedsætte sig i den anden ende af gaden, hvis han ikke kan få forretningen for de seks tusinde, som den er værd. Mikkelsen

sen forlanger tolv og eksploderer, ikke mindst, da hans kone spagfærdigt bemærker: „Jamen, *seks tusinde*, det sagde du jo i går var meget godt!“

Det hele ligger i ruiner. Mikkelsen smider Vilhelm ud og forbyder de to unge at se hinanden. Han skal nok vide at lægge sig på tværs af deres kærlighed.

I et telt på Bellevue strand træffer vi på Kristian og Lotte. De nyder sommeren, solen og vandet og deres unge lykke. For Lotte synes også godt om Kristian — men hun, der er et rask og energisk pigebarn, kan ikke tåle hans driveri og bebrejder ham det gang på gang, og navnlig da hun tilfældig hører en samtale mellem et par af cyklerytterne oppe fra Ordstrupbanen og forstår, at Kristian ville have store chancer for at vinde danmarksmesterskabet, hvis han blot ville tage sig sammen og træne ordentligt. Hun giver Kristian en ordentlig vals. Nu skal det være slut med driveriet, nu skal de kun stile hen mod eet: Danmarksmesterskabet! Og under Lottes energiske kommando begynder Kristian igen sine morgentræninger på banen.

Det er aftenen før det store løb. Lotte har været tilfreds med sin Kristian — nu skal han have en lille opmuntring den sidste aften: En stille tur på Bakken.

Og snart efter træffer vi dem i et muntert selskab på Dyrehavsbakken — sammen med Nummesen og Anna og Vilhelm — der selvfølgelig blæser Mikkelsens forbud en lang march. Den lystige stemning bliver først brudt, da Mikkelsen dukker op og hurtigt får en af sine store, hysteriske ture ved synet af datteren i Vilhelms selskab. Han skælder, raser, bander — og i kampens hede siger han Nummesen op. Han vil ikke vide af ham som lejer, han kan flytte til den første!

Næste dag modtager Mikkelsen et brev fra Nummesen, der beder om de fem tusinde kroner, han skal have ifølge kontrakten, da Mikkelsen har sagt ham op i utide!

Så tør man nok sige, at uvejret bryder løs. En cyklon! Et jordskælv! Mikkelsen går over alle bredder!

Læredrengen sparkes ud af værkstedet. Hønsene bag efter mellem blikspande og værktøj. Rundt om i vinduerne lytter man i undren og rædsel til orkanens rasen. — Og Nummesen griner.

Mikkelsen kommer ned til ham. Først stiltødig og indadvendt — det har gjort ham ondt, at hans gamle ven kunne skrive sådan et brev! Men da Nummesen beder om de fem tusinde, som han skal bruge til den nye butik, han så godt som har lejet, ja — så varer det jo ikke længe, inden kolonialforretningen ligner en slagmark — *efter slaget!* I højeste oprør forlader Mikkelsen butikken og er ved at vælte Lotte, der nu må hjælpe Nummesen med at bringe lidt orden i sagerne. Under dette giver Lotte ham et godt råd: at gifte sig — og hun har ovenikøbet konen til ham: Rasmine! Og da Rasmine i det samme kommer forbi butikken, haler Lotte hende ind, og før Nummesen ved af det, er han forlovet med Rasmine. Hun sidder på hans skød — da sker katastrofen: Kristian kommer ned i butikken — stirrer — og går løs på Nummesen: „*Så du er min fader!*“ Protester hjælper intet, og under Kristians hårdhændede behandling undslipper det Nummesen, *hvem faderen er — Mikkelsen!* — hvorpå Kristian bevæbner sig med den tykkeste stok og går ind og ordner Mikkelsen — der nu ikke er nær så stor på det, som han plejer. Og efter fuldbragt dåd forsvinder Kristian ud på cyklebanen, hvor det store løb skal køres.

Lotte, der er blevet klar over Mikkelsens faderskab, får ham trukket med ud på cyklebanen — og her overværer de da, at Kristian, efter nogle spændende spurter, farer over stregen som førstemand — vinder danmarksmesterskabet og kører æresrunde med laurbærkransen om halsen, mens Mikkelsen bryster sig som den stolte fader.

I Mikkelsens lille kolonihave „Fredens Bo“ fejres Nummesens og Rasmines forlovelse, og da Vilhelm og Anna — uden at spørge Per eller Poul — har giftet sig på rådhuset, bliver festen jo dobbelt. Nummesen holder

tale, og chokoladen skummer — og Mikkelsen gør det samme, da han kommer til stede og hører om giftermålet, men bringes hurtigt til ro ved et truende blik fra Kristian. Og da Vilhelm byder ham syv tusinde for blikkenslagerforretningen, og Nummesen siger, at han vil blive boende i sin butik som altid, da bliver også Mikkelsen glad og vennøsæl. Freden daler over sindene, og hjerterne forenes.

Sange fra **RASMINES BRYLLUP**

Musik og tekst af *Dan Folke*

Bakkevals —

Lad det gå op ad bakke
eller ned ad bakke,
blot det er på Bakken, at det sker.
Med pigen i Den runde
var jeg mægtig kunde,
men det bli'r jeg altså aldrig mer'.
Der er en anden ven, hun fandt,
og med ham hun straks forsvandt.
Straks ku' jeg myrde manden,
men jeg fandt en anden
lille ensom sjæl på et kvarter.
Lad det gå op ad bakke
eller ned ad bakke,
blot det er på Bakken, at det sker.

Skal det være os, så lad det være

Skal det være os, så lad det være
li'så gerne først som sidst.
Elskovssange vil jeg ikke lære,
sukkersød lyrik er trist.
Stjernes kud om natten, sol om dagen
findes ikke her.
Jeg går nemlig altid li' til sagen,
hvis jeg får en pige kær.
Kort og godt: Der er en del på færde
sikkert både her og hist.
Skal det være os, så lad det være
li'så gerne først som sidst.
